

Arrest

nr. 195 292 van 22 november 2017
in de zaak RvV X / VIII

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat D. GEENS
Lange Lozanastraat 24
2018 ANTWERPEN

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie
en Administratieve Vereenvoudiging.

DE WND. VOORZITTER VAN DE VIIIste KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Bengalese nationaliteit te zijn, op 31 mei 2017 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging van 16 mei 2017 tot het opleggen van een inreisverbod (bijlage 13*sexies*).

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 13 september 2017, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 11 oktober 2017.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken C. VERHAERT.

Gehoord de opmerkingen van advocaat H. VAN NIJVERSEEL, die *loco* advocaat H. DOTREPPE verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat T. BRICOUT, die *loco* advocaat C. DECORDIER verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Op 26 september 2011 diende verzoeker een eerste asielaanvraag in. Op 1 oktober 2013 besliste de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen tot weigering van de vluchtelingenstatus en de subsidiaire beschermingsstatus. Op 15 oktober 2013 werd aan verzoeker een bevel om het grondgebied te verlaten afgegeven (bijlage 13*quinquies*).

1.2. Op 1 juni 2015 diende verzoeker een tweede asielaanvraag in. Op 27 juli 2015 werd de afstand van de asielaanvraag vastgesteld. Op 27 juli 2015 werd aan verzoeker een bevel om het grondgebied te verlaten afgegeven.

1.3. Op 17 augustus 2015 diende verzoeker een derde asielaanvraag in. Op 17 september 2015 besliste de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen tot niet-inoverwegingname van de asielaanvraag.

1.4. Op 26 september 2015 werd een bevel om het grondgebied te verlaten genomen.

1.5. Op 29 december 2015 deed verzoeker een huwelijksaangifte bij de burgerlijke stand te Brussel. Na een negatief advies van de procureur des Konings werd op 6 juni 2016 de erkenning van het huwelijk geweigerd.

1.6. Op 11 juli 2016 diende verzoeker een vierde asielaanvraag in. Op 27 december 2016 werd een beslissing tot niet-inoverwegingname van zijn asielaanvraag genomen. Verzoekers beroep tegen deze beslissing werd bij arrest van 19 april 2017 met nummer 185 568 van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) verworpen.

1.7. Op 10 januari 2017 werd een bevel om het grondgebied te verlaten genomen (bijlage 13quinquies).

1.8. Op 16 mei 2017 werd verzoeker aangetroffen in illegaal verblijf. Op dezelfde datum werd hem een bevel om het grondgebied te verlaten met vasthouding met het oog op verwijdering afgegeven. (bijlage 13septies). Verzoeker diende hiertegen beroep in bij de Raad, gekend onder het nummer RvV 207 182. Op dezelfde datum werd een inreisverbod opgelegd. Dit is de thans bestreden beslissing, die als volgt gemotiveerd is:

*“Aan de Heer, die verklaart te heten;
[...]*

Wordt een inreisverbod voor 3 jaar opgelegd,

Voor het grondgebied van België, evenals het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen, tenzij hij beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven.

De beslissing tot verwijdering van 16/05/2017 gaat gepaard met dit inreisverbod

REDEN VAN DE BESLISSING:

Het inreisverbod wordt afgegeven in toepassing van het hierna vermelde artikel van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en op grond van volgende feiten:

Artikel 74/11, §1, tweede lid, de beslissing tot verwijdering gaat gepaard met een inreisverbod omdat:

1° voor het vrijwillig vertrek geen enkele termijn is toegestaan en/of:

X 2° een vroegere beslissing tot verwijdering niet uitgevoerd werd

Betrokkene kreeg sedert zijn aankomst in België meerdere bevelen om het grondgebied te verlaten. Betrokkene heeft geen gevolg gegeven aan de verlenging op 25/04/2017 tot 05/05/2017 van het bevel om het grondgebied te verlaten van 10/01/2017 die hem betekend werd. Deze vorige beslissing tot verwijdering werd niet uitgevoerd. Het is weinig waarschijnlijk dat hij vrijwillig gevolg zal geven aan deze nieuwe beslissing.

Om de volgende reden(en) gaat het bevel gepaard met een inreisverbod van drie jaar:

De onderdaan van een derde land een huwelijk, een partnerschap of een adoptie aangegaan uitsluitend om toegelaten te worden tot het verblijf of om zijn recht op verblijf in het Rijk te behouden.

Betrokkene diende vier (4) asielaanvragen in, namelijk op 25/09/2011, 01/05/2015, 17/08/2015 en op 11/07/2016. De eerste aanvraag werd behandeld en geweigerd. De beslissing werd betekend; er is geen schending van artikel 3 EVRM. Betrokkene nam afstand van de tweede aanvraag, de derde en vierde aanvragen werden niet in overweging genomen. De beslissingen werden betekend aan betrokkene.

Uit de loutere omstandigheid dat betrokkene sedert 2011 in precair en illegaal verblijf een privéleven heeft opgebouwd in België, geeft geen gerechtigde verwachting op een toelating tot verblijf en bescherming tegen verwijdering onder artikel 8 van het EVRM. (zie in deze zin EHRM 5 september 2000, nr. 44328/98, Solomon v. Nederland, EHRM 31 juli 2008 nr. 265/07, Darren Omoragie v. Noorwegen; EHRM 26 april 2007, nr. 16351/03, Konstatinov v. Nederland en EHRM 8 april 2008, nr. 21878/06, Nyanzi v. Verenigd Koninkrijk, ar.77)

Betrokkene diende op 29/12/2015 een huwelijksdossier in met een Roemeense onderdane, P. M., °10/04/1977. Op 06/06/2016 werd zijn huwelijksaanvraag geweigerd door de Burgerlijke Stand van Brussel na negatief advies van het Parket op 03/06/2016. Er werd vastgesteld dat het vermoedelijk zou gaan om een schijnhuwelijk, niet het bestendigen van een duurzame relatie zou het doel van het huwelijk zin maar het verkrijgen van een verblijfsrecht voor betrokkene. De verwijdering van betrokkene is niet disproportioneel met het oog op het recht op familiaal leven en impliceert geen beëindiging van de familiale relaties. Betrokkene maakt geenszins aannemelijk dat het familieleven niet elders dan in België kan worden verder gezet en dat de partner, gemachtigd tot verblijf betrokkene kan vervoegen. Immers, zijn partner kan zich begeven naar Bangladesh. We kunnen dus concluderen dat een terugkeer naar Bangladesh geen schending van artikel 8 van het EVRM inhoudt. Daarbij, een gezinsleven dat wordt geacht op een moment dat de betrokken personen zich bewust dienden te zijn van het feit dat de verblijfsstatus van één van hen van die aard is dat het voortbestaan van dat gezinsleven op het grondgebied van de Verdragsluitende Staat van bij de aanvraag precair is, geeft volgens het Hof dan ook geen aanleiding tot een gerechtigde verwachting op een toelating tot verblijf en bescherming tegen verwijdering onder artikel 8 EVRM, tenzij in zeer uitzonderlijke omstandigheden (EHRM 28 juni 2011 nr. 5597/09, Nunez v. Noorwegen, par 70; EHRM 4 december 2012, nr. 47017/09, Butt v. Noorwegen, par 70 ; EHRM 31 juli 2008, nr. 265/07, Darren Omoregie v. Noorwegen, par. 57. EHRM 26 april 2007, nr. 16351/03, Konstatinov v. Nederland, par 49. Zie ook EHRM 26 mei 1985, nrs 9214/80, 9473/81 en 9474/81, Abdulaziz Cabales en Balkandall v. Verenigd Koninkrijk, par 68. EHRM 26 januari 1999, nr. 43279/969, Jerry, Olajide Sarumi v. Verenigd Koninkrijk (onontvankelijkheidsbeslissing); EHRM 22 mei 1999, nr. 50065/99, Andrey Sheabashov v. Letland (onontvankelijkheidsbeslissing) en EHRM 5 september 2000, nr. 44328/98, Solomon v. Nederland (onontvankelijkheidsbeslissing). Hij kan ook steeds een opheffing van dit inreisverbod aanvragen om zijn partner in België te komen bezoeken. Van een inbreuk op artikel 8 van het EVRM is bijgevolg geen sprake.

Betrokkene heeft niet getwijfeld om op illegale wijze in België te verblijven. Betrokkene heeft getracht een huwelijk af te sluiten dat niet bedoeld was om een duurzame band op te stellen tussen twee personen, maar om verblijfsrecht te bekomen. Gelet op al deze elementen en op het belang van de immigratiecontrole, is een inreisverbod van 3 jaar proportioneel.”

2. Onderzoek van het beroep

2.1. Verzoeker voert een enig middel aan dat luidt als volgt:

“MOYEN UNIQUE

Pris de la violation de l'art. 2 et 3 de la loi du 29 juillet 1991 relative à la motivation formelle des actes administratifs et des articles 7, 9 bis, 51/4 §1 62, 74/13, 74/11 et 74/14 de la loi du 15.12.1980 sur l'accès au territoire, le séjour, l'établissement et l'éloignement des étrangers, les articles 10, 11, 23 et 32 de la Constitution, des articles 6 et 9 de la directive 2013/32/UE, de l'article 7 de la directive 2005/85/CE, les articles 3, 4, 8, 13 et 14 de la Convention européenne des droits de l'Homme et ainsi que du principe général de bonne administration et du contradictoire, du principe général de prudence et de minutie et de l'erreur manifeste d'appréciation.

Premier grief

La motivation formelle des actes administratifs constitue une formalité substantielle consistant en l'indication, dans l'instrumentum d'un acte administratif, des motifs de droit, c'est à dire des dispositions normatives dont l'auteur de l'acte fait application, et des motifs de fait, à savoir les circonstances qui ont présidé à son adoption, qui constituent les fondement de cet acte ;

Cette obligation a été généralisée par la Loi du 29 juillet 1991 à tous les actes administratifs individuels ;

Le but des dispositions légales précitées est d'astreindre l'administration "à fournir au juge une base solide à son contrôle de légalité" et que "l'obligation générale de motiver les actes administratifs en la

forme constitue aussi une garantie essentielle pour le bon fonctionnement, c'est à-dire pour le contrôle de la légalité des actes administratifs" (Dominique Lagasse, la loi du 29/7/1991, J.T., 1991, page 737).

E. Cerexhe et J. Vande Lanotte rappellent que "Lorsqu'il s'agit de décisions qui ont fait l'objet de discussions au sujet desquelles l'autorité dispose d'un large pouvoir d'appréciation, la motivation doit être détaillée."

Dans la justification de l'amendement qui est finalement devenu l'article 3 de la Loi sur la motivation formelle des actes administratifs, on peut lire, "Sila motivation est obligatoire, il doit y avoir un rapport de proportionnalité entre l'importance de la décision et sa motivation". Tel est le sens du membre de phrase: "Elle doit être adéquate". En commission de la chambre, le ministre a estimé que "cette obligation demeure d'ailleurs générale et doit être proportionnelle à l'intérêt et à la portée de la décision" (l'obligation de motiver les actes administratifs, Bruges, La Chartres, 1992, page 6).

La motivation formelle doit être adéquate comme le précise l'article 3 de la Loi 29 juillet 1991.

Le respect de cette exigence doit s'apprécier au regard du principal objectif de la Loi, à savoir, permettre au destinataire d'un acte administratif de comprendre les raisons de fait et de droit qui ont conduit l'administration à adopter l'acte en question et, par voie de conséquence, lui permettre de mieux apprécier la légalité et la pertinence de cette décision et donc aussi de l'opportunité de le contester en justice. (C.E. 14 juin 2002, n ° 107.842) ;

Le requérant avait demandé un séjour de plus de trois mois sur base de l'article neuf bis en 2013, lequel a été considéré comme étant sans objet par la partie adverse des lors que le requérant avait été rapatrié vers l'Espagne en décembre 2013 ;

Dans cette demande, le requérant faisait valoir plusieurs éléments qui justifiaient à ses yeux un séjour humanitaire et une difficulté particulière de retour au Bangladesh et notamment la longueur de son séjour, des attaches sociales fortes en Belgique, un ancrage local durable ;

La partie adverse, au sens de l'article 74/11 de la loi du 15 décembre 1980, pour tenir compte lorsqu'elle statue de tous les éléments spécifiques de la cause ;

Tel n'est pas le cas en l'espèce, puisque la partie adverse ne répond pas aux éléments que le requérant avait invoqués dans le cadre de sa demande neuf bis ;

La partie adverse n'y a pas répondu en 2013, puisque celle-ci était considérée comme étant sans objet ;

Cependant, il faut considérer que la partie adverse était en possession d'éléments spécifiques que le requérant avait fait valoir et auxquelles elle devait, à tout le moins, répondre avant de prendre la décision entreprise ;

Dès lors, la partie adverse viole l'article 62 de la loi du 15 décembre 1980, mais également l'article 74/de cette même loi ;

De même, la partie adverse n'examine pas de manière adéquate la situation médicale et familiale du requérant au sens article 74/13 visé au moyen ;

La partie adverse est tenue par une obligation de minutie, obligation qui doit être examinée en parallèle avec l'article 74/13 ;

En l'espèce, la partie adverse, en ce qu'elle n'examine pas la situation médicale et familiale du requérant avant de prendre une décision qui le renvoie dans son pays d'origine, viole l'article 74/13 ;

Second grief

Attendu que la loi exige que la motivation soit adéquate, c'est à dire qu'elle doit manifestement avoir trait à la décision et que les raisons invoquées doivent être suffisantes pour justifier la décision ;

Attendu que la partie adverse a motivé l'acte attaqué par référence à l'article 7 de la loi du 15 décembre 1980 sans indiquer les raisons pour lesquelles elle n'a pas donné suite à la demande de régularisation de séjour fondée sur l'article 9 bis de la loi précitée;

Attendu que le 16.02.2017, le requérant a, par envoi recommandé avec accusé de réception, adressé au Bourgmestre de la Ville de Bruxelles, pour qu'elle soit transmise à la partie adverse, une demande d'autorisation de séjour provisoire fondée sur l'article 9 bis de la loi du 15 décembre 1980;

Qu'avant de délivrer l'ordre de quitter le territoire litigieux, il appartenait à la partie adverse de statuer sur cette demande et d'indiquer, dans l'acte attaqué, les motifs de son rejet;

Que, tel qu'il est motivé, l'ordre de quitter le territoire méconnaît l'obligation de motivation formelle imposée par la loi du 29 juillet 1991 (CE, n° 65.283 du 18 mars 1997 ; no108.949 du 5 juillet 2002) ;

Attendu que dans son arrêt n° 167.248 du 30 janvier 2007, le Conseil d'Etat a estimé que :

Considérant qu'aucune disposition ne subordonne la recevabilité d'une demande d'autorisation de séjour en application de l'article 9, alinéa 3 de la loi du 15 décembre 1980 au résultat positif d'une enquête sur la résidence du demandeur ; que la commune agit comme organe déconcentré de l'Etat, et qu'il lui incombe de transmettre à l'Office des Etrangers les demandes dont elle est saisie, quitte à les assortir de tels commentaires qu'elle juge opportun; que même si cette demande n'avait pas été communiquée à l'Office des Etrangers, la partie adverse en avait été saisie, en l'organe de la commune; que, saisie d'une demande d'autorisation de séjour, elle ne pouvait donner un ordre de quitter le territoire, ni à plus forte raison, un ordre de quitter le territoire assorti de mesures de contraintes, motivé par la seule absence de document permettant le séjour, sans avoir au préalable statué sur cette demande, ou, à tout le moins, sans exposer les raisons pour lesquelles elle estime devoir donner un tel ordre avant d'avoir statué sur elle; que le moyen est sérieux;

Qu'il incombait à la partie défenderesse de statuer préalablement sur cette demande avant que ne soit prise une éventuelle mesure d'éloignement. En agissant ainsi, la partie défenderesse n'a pas eu égard à toutes les circonstances de la cause, et a méconnu l'obligation de motivation prescrite par les articles 3 et 62 précités. Elle a également violé l'article 9, alinéa 3, précité en ne se prononçant pas préalablement sur les circonstances exceptionnelles invoquées par le requérant (CCE, arrêt n° 844 du 19 juillet 2007 dans l'affaire 10.351/111, dans le même sens, CCE, 1.064 du 30 juillet 2007 , CCE, 1221 du 16 août 2007, CCE, 4.584 du 10.12.2007, CCE, 7.927 du 27.02.2008).

Que la délivrance d'un ordre de quitter le territoire sans avoir préalablement examiné une demande pendante d'autorisation de séjour fondée sur l'article 9 bis, de la loi du 15 décembre 1980, peut, dans diverses situations qu'il est difficile, en l'état du dossier, de catégoriser, constituer une violation des dispositions visées au moyen (id).

Que le moyen pris doit, au stade actuel d'examen du recours, être tenu pour sérieux (id.).

Qu'au surplus, il faut relever que la partie adverse n'a pas contesté les difficultés de retour développées dans la demande de séjour de plus de trois mois, lesquelles doivent dès lors être considérés comme avérées ;

Troisième grief

Le Conseil d'Etat estime de manière constante que le contrôle de la légalité d'un acte s'entend également de celui de la proportionnalité de la décision;

La jurisprudence constante du Conseil du Contentieux des Etrangers contraint l'administration à prendre en compte dans sa décision tous les éléments pertinents qui sont en sa possession au moment du traitement (« Le Conseil entend rappeler tout d'abord que la légalité d'un acte doit s'apprécier en fonction des documents dont disposait la partie défenderesse au moment où elle a statué... » CCE, arrêt n°27 . 944 du 28.05.2009) .

C'est dans le même sens que s'oriente l'article 74/11 de la loi du 15 décembre 1980 ;

Or il convient de constater que si la partie adverse ne justifie de la décision entreprise ce qui à ses yeux justifie la délivrance d'une interdiction d'entrée, elle ne justifie pas adéquatement la raison pour laquelle elle a entendu lui infliger une durée maximale de trois ans ;

En effet, la décision entreprise entend justifier l'interdiction d'entrée de trois ans comme suit :

...

Une telle motivation ne permet pas de justifier la raison pour laquelle la durée maximale de trois ans est imposée au requérant ;

En effet, rien dans la motivation ne permet de comprendre pourquoi la partie adverse impose une durée de trois ans et pas une durée inférieure, les motifs invoqués étant stéréotypés et pouvant s'appliquer à n'importe quelle durée d'interdiction (RVV 96.520) ;

L'article 74/11, §1, alinéa premier, de la loi du 15 décembre 1980 stipule que la durée de l'interdiction d'entrée est fixée « en tenant compte de toutes les circonstances propres à chaque cas. Le délégué de la Secrétaire d'Etat a agi de façon manifestement déraisonnable en infligeant une interdiction d'entrée pour la durée maximale sans aucun examen ni motivation concernant les circonstances spécifiques du cas (CCE 19 février 2014, n° 119120) ;

L'article 74/11, §1, alinéa premier, de la loi du 15 décembre 1980 stipule que la durée de l'interdiction d'entrée est fixée en tenant compte de toutes les circonstances propres à chaque cas. L'examen des pièces figurant au dossier administratif révèle toutefois que le requérant a fait valoir, dans le cadre de la demande d'autorisation de séjour, divers éléments ayant trait à sa situation personnelle. Il ne ressort toutefois ni de la motivation de l'acte attaqué, ni du dossier administratif, que la partie défenderesse a tenu compte de ces éléments pour fixer la durée de l'interdiction d'entrée.

Compte tenu de la portée importante d'une interdiction d'entrée dans le Royaume d'une durée de trois ans, la partie défenderesse n'a pas respecté l'obligation de prendre en considération l'ensemble des éléments pertinents de la cause (CCE 20 janvier 2014, n° 117188).

Quatrième grief

L'article 41 de la charte consacre le droit de toute personne d'être entendue avant qu'une mesure individuelle qu'il affecterait défavorablement ne soit pris à son encontre ;

Les considérants 11 et 13 de la directive 2008/115 énoncent:

«(11) Il y a lieu d'arrêter un ensemble commun minimal de garanties juridiques, applicables aux décisions liées au retour, afin d'assurer une protection efficace des intérêts des personnes concernées.

[...]

[...]

(13) Il convient de subordonner expressément le recours à des mesures coercitives au respect des principes de proportionnalité et d'efficacité en ce qui concerne les moyens utilisés et les objectifs poursuivis. [...] Les États membres devraient pouvoir avoir recours à différentes possibilités pour contrôler le retour forcé.[...]

L'article 1er de la directive 2008/115 prévoit:

«La présente directive fixe les normes et procédures communes à appliquer dans les États membres au retour des ressortissants de pays tiers en séjour irrégulier, conformément aux droits fondamentaux en tant que principes généraux du droit communautaire ainsi qu'au droit international, y compris aux obligations en matière de protection des réfugiés et de droits de l'homme.»

L'article 2 de la directive 2008/115 dispose:

«1. La présente directive s'applique aux ressortissants de pays tiers en séjour irrégulier sur le territoire d'un État membre.

[...]

En l'espèce , les faits de la cause relèvent du champ d'application de la directive 2008/115 mais également de l'article 41, paragraphe 2, de la [Charte], En l'espèce, il est évident que les droits de la défense de la partie requérante ont été violés, du fait que la partie requérante n'a pas été régulièrement entendue préalablement à la décision entreprise ;

La partie adverse viole le principe général du respect des droits de la défense et porte atteinte aux intérêts du requérant tels qu'ils lui sont reconnus par les articles l'article 41 de la charte ;

Selon une jurisprudence constante, les droits de la défense, qui comportent le droit d'être entendu et le droit d'accès au dossier, figurent au nombre des droits fondamentaux faisant partie intégrante de l'ordre juridique de l'Union et consacrés par la Charte (voir, en ce sens, arrêt du 18 juillet 2013, Commission e.a./Kadi, C-584/10 P, C-593/10 P et C-595/10 P, non encore publié au Recueil, points 98 et 99 ainsi que jurisprudence citée). Il est vrai également que le respect de ces droits s'impose même lorsque la réglementation applicable ne prévoit pas expressément une telle formalité (voir, en ce sens, arrêt du 22 novembre 2012, M., C-277/11, non encore publié au Recueil, point 86 et jurisprudence citée).

La Cour a toutefois déjà considéré que les droits fondamentaux, tels que le respect des droits de la défense, n'apparaissent pas comme des prérogatives absolues, mais peuvent comporter des

restrictions, à condition que celles-ci répondent effectivement à des objectifs d'intérêt général poursuivis par la mesure en cause et ne constituent pas, au regard du but poursuivi, une intervention démesurée et intolérable qui porterait atteinte à la substance même des droits ainsi garantis (arrêt du 15 juin 2006, Dokter e.a., C-28/05, Rec. p. 1-5431, point 75).

En outre, l'existence d'une violation des droits de la défense doit être appréciée en fonction des circonstances spécifiques de chaque cas d'espèce (voir, en ce sens, arrêt du 25 octobre 2011, Solvay/Commission, C-110/10 P, Rec. p. 1-10439, point 63), notamment de la nature de l'acte en cause, du contexte de son adoption et des règles juridiques régissant la matière concernée (arrêt Commission e.a./Kadi, précité, point 102 et jurisprudence citée).

L'obligation de respecter les droits de la défense des destinataires de décisions qui affectent de manière sensible leurs intérêts pèse ainsi en principe sur les administrations des États membres lorsqu'elles prennent des mesures entrant dans le champ d'application du droit de l'Union. Lorsque, comme en l'espèce, ni les conditions dans lesquelles doit être assuré le respect des droits de la défense des ressortissants de pays tiers en situation irrégulière, ni les conséquences de la méconnaissance de ces droits ne sont fixées par le droit de l'Union, ces conditions et ces conséquences relèvent du droit national pour autant que les mesures arrêtées en ce sens sont du même ordre que celles dont bénéficient les particuliers dans des situations de droit national comparables (principe de l'équivalence) et qu'elles ne rendent pas en pratique impossible ou excessivement difficile l'exercice des droits conférés par l'ordre juridique de l'Union (principe d'effectivité) (voir en ce sens, notamment, arrêts du 18 décembre 2008, Sopropé, C-349/07, Rec. p. 1-10369, point 38, ainsi que du 19 mai 2011, Iaia e.a., C-452/09, Rec. p. 1-4043, point 16).

Pour autant, s'il est loisible aux États membres de permettre l'exercice des droits de la défense de ces ressortissants selon les mêmes modalités que celles retenues pour régir les situations internes, ces modalités doivent être conformes au droit de l'Union et, notamment, ne pas remettre en cause l'effet utile de la directive 2008/115.

C'est donc dans le contexte d'ensemble de la jurisprudence concernant le respect des droits de la défense et du système de la directive 2008/115 que les États membres, dans le cadre de leur autonomie procédurale, doivent, d'une part, déterminer les conditions dans lesquelles doit être assuré le respect du droit, pour les ressortissants de pays tiers en situation irrégulière, d'être entendus et, d'autre part, tirer les conséquences de la méconnaissance de ce droit.

*Le requérant n'a pas été entendu avant que cette décision soit prise à son encontre ;
La partie adverse fait preuve d'un manque de minutie et n'a pas correctement motivé sa décision au sens de l'article 62 visé au moyen ;*

Il convient donc de suspendre la décision entreprise ;

Cinquième grief

La décision entreprise est contraire à l'article 8 CEDH ;

Compte tenu du fait que les exigences de l'article 8 de la CEDH, tout comme celles des autres dispositions de la Convention, sont de l'ordre de la garantie et non du simple bon vouloir ou de l'arrangement pratique (Cour EDH 5 février 2002, Conka 1 Belgique, § 83), d'une part, et du fait que cet article prévaut sur les dispositions de la loi du 15 décembre 1980 (C.E. 22 décembre 2010, n° 210.029), d'autre part, il revient à l'autorité administrative de se livrer, avant de prendre sa décision, à un examen aussi rigoureux que possible de la cause, en fonction des circonstances dont elle a ou devrait avoir connaissance ;

Il ressort de la jurisprudence de la Cour européenne des droits de l'homme que le lien familial entre des conjoints ou des partenaires et entre des parents et leurs enfants mineurs doit être présumé (cf. Cour EDH, 21 juin 1988, Berrehab/Pays Bas, § 21 ; Cour EDH, 28 novembre 1996, AhmuUPays Bas, § 60) En l'espèce, la vie privée du requérant n'est nullement contesté par la partie défenderesse, qui estime que la compagne du requérant, ressortissante européenne autorisée au séjour en Belgique, peut se rendre au Bangladesh pour conserver le lien familial;

La partie adverse devait examiner aussi rigoureusement que possible la cause, en fonction des circonstances dont elle a ou devrait avoir connaissance et qu'elle a motivé sa décision de manière à ce que le requérant puisse la comprendre ;

Or, la motivation et le dossier sont vides quant à ce ;

En l'occurrence, la partie défenderesse ne pouvait ignorer qu'il existait des risques que la prise de l'acte attaqué puisse porter atteinte à un droit fondamental protégé par des instruments juridiques internationaux liant l'Etat belge, à savoir, l'article 8 de la CEDH;

En effet, le requérant vit maritalement avec sa compagne depuis plus de deux ans et bien au-delà du refus de mariage, ce qui invalide la thèse de la partie adverse, de facto, d'absence de volonté de créer une communauté de vie durable ;

Il lui incombait donc, à tout le moins, de procéder à un examen attentif de la situation et de réaliser la balance des intérêts en présence. En effet, la Cour européenne des droits de l'homme a déjà eu l'occasion de préciser que la "nécessité" de l'ingérence dans le droit à la vie familiale et privée implique que cette ingérence soit fondée sur un besoin social impérieux et soit notamment proportionnée au but légitime recherché. Cela implique que cette ingérence doit être examinée, non sous le seul angle de l'immigration et du séjour,—, comme le motive la partie adverse -mais également par rapport à l'intérêt réciproque des intéressés à continuer leurs relations et qu'il y a lieu de confronter le but légitime visé avec la gravité de l'atteinte au droit des intéressés au respect de leur vie familiale (cf. Cour EDH, 21 juin 1988, Berrehab/Pays Bas, § 28-29) ;

En l'occurrence, la partie adverse n'a pas examiné cette balance ou, si tel est au contraire le cas, il faut en conclure que la décision est totalement disproportionnée par rapport au but recherché dans les sacrifices qu'elle impose au couple pendant trois ans ;

En ce sens, la décision ne peut avoir pour répercussion de mener la compagne du requérant, tierce personne et ne faisant pas l'objet de la décision, à s'éloigner du territoire ;

L'atteinte est disproportionnée ;

On peut dès lors affirmer qu'il s'agit, dans le chef du requérant également d'un traitement inhumain et dégradant, contraire à l'article 3 CEDH ;

De plus, l'article 74/11, §1, alinéa premier, de la loi du 15 décembre 1980 stipule que la durée de l'interdiction d'entrée est fixée en tenant compte de toutes les circonstances propres à chaque cas. Le délégué de la Secrétaire d'Etat a agi de façon manifestement déraisonnable en infligeant une interdiction d'entrée pour une durée de deux ans sans aucun examen ni motivation concernant les circonstances spécifiques du cas (CCE 19 février 2014, n° 119 120) ;

La partie adverse n'a pas correctement examiné les circonstances spécifiques du cas du requérant, mais s'est contentée d'une analyse succincte, ainsi qu'il a été expliqué plus haut ;

Il n'y a aucun élément dans le dossier administratif permettant d'évaluer consciencieusement la situation personnelle du requérant et la relation du requérant;

C'est donc également un élément de la violation des droits de la défense du requérant, qui, s'il avait été entendu, auraient pu expliquer les circonstances de sa présence en Belgique et aboutir, le cas échéant, à une décision différente quant à l'interdiction d'entrée ;

L'article 74/11, §1, alinéa premier, de la loi du 15 décembre 1980 stipule que la durée de l'interdiction d'entrée est fixée en tenant compte de toutes les circonstances propres à chaque cas. L'examen des pièces figurant au dossier administratif révèle toutefois que le requérant n'a pas eu l'occasion de faire valoir, conformément à l'article 41 de la charte, les éléments ayant trait à sa situation personnelle. Il ne ressort toutefois ni de la motivation de l'acte attaqué, ni du dossier administratif, que la partie défenderesse a tenu compte de ces éléments pour fixer la durée de l'interdiction d'entrée.

Compte tenu de la portée importante d'une interdiction d'entrée dans le Royaume d'une durée de deux ans, la partie défenderesse n'a pas respecté l'obligation de prendre en considération l'ensemble des éléments pertinents de la cause (CCE 20 janvier 2014, n° 117 188) .

On rappellera également l'article 5 de la directive 2008/115 / ce qui impliquent également, dans la même mesure que ce qui vient d'être développé, que la partie adverse tienne compte :

b) de la vie familiale,

c) de l'état de santé du ressortissant concerné d'un pays tiers, et respectent le principe de non-refoulement

Ce qui n'est pas le cas en l'espèce ainsi qu'il vient d'être exposé, en sorte que cette disposition est également violée ;"

2.2.1. De artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en artikel 62 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet) verplichten de overheid in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen, en dat op een "afdoende" wijze. Het afdoende karakter van de motivering betekent dat de motivering pertinent moet zijn, dat ze duidelijk met de beslissing te maken moet hebben en draagkrachtig moet zijn, dit wil zeggen dat de aangehaalde redenen moeten volstaan om de beslissing te dragen. De belangrijkste bestaansredenen van de motiveringsplicht, zoals die wordt opgelegd door de voormelde wet van 29 juli 1991, bestaat erin dat de betrokkene in de hem aanbelangende beslissing zelf de motieven moet kunnen aantreffen op grond waarvan ze werd genomen, derwijze dat blijkt, of minstens kan worden nagegaan of de overheid is uitgegaan van gegevens die in rechte en in feite juist zijn, of zij die gegevens correct heeft beoordeeld, en of zij op grond daarvan in redelijkheid tot haar beslissing is kunnen komen, opdat de betrokkene met kennis van zaken zou kunnen uitmaken of het aangewezen is de beslissing met een annulatieberoep te bestrijden.

Verzoeker voert dan wel de schending aan van de formele motiveringsplicht, maar brengt geen enkel concreet argument aan waaruit zou kunnen blijken dat niet is voldaan aan de vereisten van deze verplichting. Een schending ervan is dan ook niet aannemelijk gemaakt.

Waar verzoeker de schending aanvoert van artikel 74/11 van de vreemdelingenwet en daarbij stelt dat niet met alle elementen van de zaak werd rekening gehouden bij het opleggen van een inreisverbod, beperkt verzoeker zich tot algemene beweringen. De enkele verwijzing naar het feit dat verzoeker in 2013 een aanvraag op grond van artikel 9bis van de vreemdelingenwet heeft ingediend, volstaat geenszins om aannemelijk te maken dat bij het opleggen van het inreisverbod op 16 mei 2017 zou zijn nagelaten rekening te worden gehouden met de specifieke elementen van de zaak.

In de mate verzoeker de schending aanvoert van artikel 74/13 van de vreemdelingenwet, heeft deze bepaling betrekking op het bevel om het grondgebied te verlaten en is deze niet dienstig ten aanzien van de thans bestreden beslissing, dat een inreisverbod betreft.

Het eerste onderdeel is niet gegrond.

2.2.2. Waar verzoeker in het tweede onderdeel de schending aanvoert van artikel 7 van de vreemdelingenwet, merkt de Raad op dat deze bepaling betrekking heeft op een bevel om het grondgebied te verlaten en niet dienstig kan worden aangevoerd ten aanzien van het bestreden inreisverbod.

Waar verzoeker aanvoert dat hij op 16 februari 2017 een aanvraag om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9bis van de vreemdelingenwet indiende, haalt hij geen rechtsregel aan waaruit zou blijken dat het indienen van een aanvraag op grond van artikel 9bis van de vreemdelingenwet het opleggen van een inreisverbod in de weg staat. In de mate verzoeker in dit verband verwijst naar een arrest van de Raad van State van 30 januari 2007 kan worden opgemerkt dat de Belgische rechtstraditie geen precedentenwerking kent.

Het tweede middelonderdeel is niet gegrond.

2.2.3. In een derde onderdeel voert verzoeker aan dat de duur van drie jaar van het inreisverbod niet afdoende werd gemotiveerd. In de bestreden beslissing wordt met betrekking tot de duur het volgende gemotiveerd:

“Om de volgende reden(en) gaat het bevel gepaard met een inreisverbod van drie jaar:

De onderdaan van een derde land een huwelijk, een partnerschap of een adoptie aangegaan uitsluitend om toegelaten te worden tot het verblijf of om zijn recht op verblijf in het Rijk te behouden.

Betrokkene diende vier (4) asielaanvragen in, namelijk op 25/09/2011, 01/05/2015, 17/08/2015 en op 11/07/2016. De eerste aanvraag werd behandeld en geweigerd. De beslissing werd betekend; er is geen schending van artikel 3 EVRM. Betrokkene nam afstand van de tweede aanvraag, de derde en vierde aanvragen werden niet in overweging genomen. De beslissingen werden betekend aan betrokkene.

Uit de loutere omstandigheid dat betrokkene sedert 2011 in precair en illegaal verblijf een privéleven heeft opgebouwd in België, geeft geen gerechtigde verwachting op een toelating tot verblijf en bescherming tegen verwijdering onder artikel 8 van het EVRM. (zie in deze zin EHRM 5 september 2000, nr. 44328/98, Solomon v. Nederland, EHRM 31 juli 2008 nr. 265/07, Darren Omoragie v. Noorwegen; EHRM 26 april 2007, nr. 16351/03, Konstatinov v. Nederland en EHRM 8 april 2008, nr. 21878/06, Nyanzi v. Verenigd Koninkrijk, ar.77)

Betrokkene diende op 29/12/2015 een huwelijksdossier in met een Roemeense onderdane, P. M., °10/04/1977. Op 06/06/2016 werd zijn huwelijksaanvraag geweigerd door de Burgerlijke Stand van Brussel na negatief advies van het Parket op 03/06/2016. Er werd vastgesteld dat het vermoedelijk zou gaan om een schijnhuwelijk, niet het bestendigen van een duurzame relatie zou het doel van het huwelijk zin maar het verkrijgen van een verblijfsrecht voor betrokkene. De verwijdering van betrokkene is niet disproportioneel met het oog op het recht op familiaal leven en impliceert geen beëindiging van de familiale relaties. Betrokkene maakt geenszins aannemelijk dat het familieleven niet elders dan in België kan worden verder gezet en dat de partner, gemachtigd tot verblijf betrokkene kan vervoegen. Immers, zijn partner kan zich begeven naar Bangladesh. We kunnen dus concluderen dat een terugkeer naar Bangladesh geen schending van artikel 8 van het EVRM inhoudt. Daarbij, een gezinsleven dat wordt geacht op een moment dat de betrokken personen zich bewust dienden te zijn van het feit dat de verblijfsstatus van één van hen van die aard is dat het voortbestaan van dat gezinsleven op het grondgebied van de Verdragsluitende Staat van bij de aanvraag precair is, geeft volgens het Hof dan ook geen aanleiding tot een gerechtigde verwachting op een toelating tot verblijf en bescherming tegen verwijdering onder artikel 8 EVRM, tenzij in zeer uitzonderlijke omstandigheden (EHRM 28 juni 2011 nr. 5597/09, Nunez v. Noorwegen, par 70; EHRM 4 december 2012, nr. 47017/09, Butt v. Noorwegen, par 70 ; EHRM 31 juli 2008, nr. 265/07, Darren Omoregie v. Noorwegen, par. 57. EHRM 26 april 2007, nr. 16351/03, Konstatinov v. Nederland, par 49. Zie ook EHRM 26 mei 1985, nrs 9214/80, 9473/81 en 9474/81, Abdulaziz Cabales en Balkandall v. Verenigd Koninkrijk, par 68. EHRM 26 januari 1999, nr. 43279/969, Jerry, Olajide Sarumi v. Verenigd Koninkrijk (onontvankelijkheidsbeslissing); EHRM 22 mei 1999, nr. 50065/99, Andrey Sheabashov v. Letland (onontvankelijkheidsbeslissing) en EHRM 5 september 2000, nr. 44328/98, Solomon v. Nederland (onontvankelijkheidsbeslissing). Hij kan ook steeds een opheffing van dit inreisverbod aanvragen om zijn partner in België te komen bezoeken. Van een inbreuk op artikel 8 van het EVRM is bijgevolg geen sprake.

Betrokkene heeft niet getwijfeld om op illegale wijze in België te verblijven. Betrokkene heeft getracht een huwelijk af te sluiten dat niet bedoeld was om een duurzame band op te stellen tussen twee personen, maar om verblijfsrecht te bekomen. Gelet op al deze elementen en op het belang van de immigratiecontrole, is een inreisverbod van 3 jaar proportioneel.”

Verzoeker voert aan dat deze motivering het hem onmogelijk maakt te begrijpen waarom voor een duur van drie jaar werd gekozen. Uit de lezing van hogerstaande motivering blijkt echter duidelijk dat verzoekers poging om een schijnhuwelijk af te sluiten met het oog op het bekomen van een verblijfsrecht wordt beschouwd als een verzwarende omstandigheid waarom een inreisverbod van drie jaar wordt opgelegd. Daarbij werd eveneens rekening gehouden met de artikelen 3 en 8 van het EVRM. Verzoeker betoogt dan wel, daarbij verwijzend naar rechtspraak van de Raad, dat geen rekening werd gehouden met de specifieke elementen van de zaak. Hij laat daarbij evenwel geheel na aan te duiden met welke elementen geen rekening werd gehouden. Het derde onderdeel is niet gegrond.

2.2.4. In een vierde onderdeel voert verzoeker de schending aan van het hoorrecht zoals bepaald door artikel 41 van het Handvest van de Grondrechten van de Europese Unie.

Opdat verzoeker een belang zou hebben bij zijn grief dat hij, voorafgaand aan het nemen van de bestreden beslissing, niet werd gehoord, moet hij aannemelijk maken dat de bestreden beslissing mogelijks anders had kunnen zijn mocht hij werd gehoord. Immers, niet elke onregelmatigheid bij de uitoefening van het hoorrecht tijdens een administratieve procedure levert een schending van dit recht op, en niet elk verzuim om het hoorrecht te eerbiedigen leidt stelselmatig tot de onrechtmatigheid van het genomen besluit (HvJ 10 september 2013, C-383/13 PPU, *M.G. e.a.*, ro. 39).

Om een dergelijke onrechtmatigheid te constateren, dient de Raad dus aan de hand van de specifieke feitelijke en juridische omstandigheden van het geval na te gaan of er sprake is van een onregelmatigheid die het hoorrecht op zodanige wijze aantast dat de besluitvorming in kwestie een andere afloop had kunnen hebben, met name omdat de verzoekende partij *in casu* specifieke omstandigheden had kunnen aanvoeren die na een individueel onderzoek het afleveren van een bevel om het grondgebied te verlaten hadden kunnen beïnvloeden (HvJ 10 september 2013, C-383/13 PPU, *M.G. e.a.*, ro. 40).

De Raad kan niet anders dan vaststellen dat de verzoeker zich dienaangaande geheel beperkt tot theoretische beschouwingen, zonder enige verdere toelichting of bewijs. Hij brengt derhalve niets aan dat erop zou kunnen wijzen dat hij specifieke omstandigheden had kunnen aanvoeren die na een individueel onderzoek het opleggen van het inreisverbod voor de duur van drie jaar hadden kunnen beïnvloeden. In die omstandigheden kan de verzoekende partij zich niet op dienstige wijze beroepen op de schending van het hoorrecht als algemeen beginsel van Unierecht.

Het vierde middelonderdeel is niet gegrond.

2.2.5. In het vijfde middelonderdeel voert verzoeker de schending aan van artikel 8 van het EVRM. Hij verwijst naar het feit dat hij reeds meer dan twee jaar een gezinsleven heeft met zijn partner.

Met betrekking tot het gezinsleven steunt de bestreden beslissing op de volgende overwegingen:

“Betrokkene diende op 29/12/2015 een huwelijksdossier in met een Roemeense onderdane, P. M., °10/04/1977. Op 06/06/2016 werd zijn huwelijksaanvraag geweigerd door de Burgerlijke Stand van Brussel na negatief advies van het Parket op 03/06/2016. Er werd vastgesteld dat het vermoedelijk zou gaan om een schijnhuwelijk, niet het bestendigen van een duurzame relatie zou het doel van het huwelijk zin maar het verkrijgen van een verblijfsrecht voor betrokkene. De verwijdering van betrokkene is niet disproportioneel met het oog op het recht op familiaal leven en impliceert geen beëindiging van de familiale relaties. Betrokkene maakt geenszins aannemelijk dat het familieleven niet elders dan in België kan worden verder gezet en dat de partner, gemachtigd tot verblijf betrokkene kan vervoegen. Immers, zijn partner kan zich begeven naar Bangladesh. We kunnen dus concluderen dat een terugkeer naar Bangladesh geen schending van artikel 8 van het EVRM inhoudt. Daarbij, een gezinsleven dat wordt geacht op een moment dat de betrokken personen zich bewust dienden te zijn van het feit dat de verblijfsstatus van één van hen van die aard is dat het voortbestaan van dat gezinsleven op het grondgebied van de Verdragsluitende Staat van bij de aanvraag precair is, geeft volgens het Hof dan ook geen aanleiding tot een gerechtigde verwachting op een toelating tot verblijf en bescherming tegen verwijdering onder artikel 8 EVRM, tenzij in zeer uitzonderlijke omstandigheden (EHRM 28 juni 2011 nr. 5597/09, Nunez v. Noorwegen, par 70; EHRM 4 december 2012, nr. 47017/09, Butt v. Noorwegen, par 70 ; EHRM 31 juli 2008, nr. 265/07, Darren Omoregie v. Noorwegen, par. 57. EHRM 26 april 2007, nr. 16351/03, Konstatinov v. Nederland, par 49. Zie ook EHRM 26 mei 1985, nrs 9214/80, 9473/81 en 9474/81, Abdulaziz Cabales en Balkandall v. Verenigd Koninkrijk, par 68. EHRM 26 januari 1999, nr. 43279/969, Jerry, Olajide Sarumi v. Verenigd Koninkrijk (onontvankelijkheidsbeslissing); EHRM 22 mei 1999, nr. 50065/99, Andrey Sheabashov v. Letland (onontvankelijkheidsbeslissing) en EHRM 5 september 2000, nr. 44328/98, Solomon v. Nederland (onontvankelijkheidsbeslissing). Hij kan ook steeds een opheffing van dit inreisverbod aanvragen om zijn partner in België te komen bezoeken. Van een inbreuk op artikel 8 van het EVRM is bijgevolg geen sprake.”

Verzoeker betoogt dat hij, ondanks de weigering tot voltrekking van het huwelijk, hij wel degelijk een gezinsleven heeft met zijn partner. Uit de bestreden beslissing blijkt evenwel dat deze weigeringsbeslissing gesteund is op een negatief advies van het parket van 3 juni 2016, waaruit bleek dat het vermoedelijk ging om een schijnhuwelijk. De Raad acht het niet kennelijk onredelijk om op grond

hiervan af te leiden dat dit een ernstige contra-indicatie bevat met betrekking tot het bestaan van een gezinsleven tussen beide partners. Verzoeker voert aan dat hij wel degelijk een gezinsleven leidt met zijn partner, maar beperkt zich tot loutere beweringen. Hij brengt geen enkel concreet element aan waaruit het voorgehouden gezinsleven met zijn partner alsnog zou kunnen blijken, evenmin toont hij aan dat hij een beroep heeft ingediend bij de rechtbank van eerste aanleg tegen de weigeringsbeslissing van de ambtenaar van de burgerlijke stand.

Daarenboven laat verzoeker de overige motieven met betrekking tot artikel 8 van het EVRM ongemoeid, in het bijzonder waar wordt overwogen dat niet is aangetoond dat het gezinsleven niet elders kan worden uitgeoefend en dat verzoeker zich er van bewust diende te zijn dat het voortbestaan van het gezinsleven precair was.

Verzoeker maakt geen schending van artikel 8 van het EVRM aannemelijk. Waar verzoeker verwijst naar artikel 3 van het EVRM, brengt hij geen enkel concreet element aan waaruit een risico op schending van die verdragsbepaling kan blijken.

Het vijfde middelonderdeel is ongegrond.

2.2.6. Het middel is in zijn geheel ongegrond.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op tweeëntwintig november tweeduizend zeventien door:

dhr. C. VERHAERT,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. K. VERKIMPEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERKIMPEN

C. VERHAERT